

[Jørgen Jensen]

til, hvis ikke man kommer igennem ved forhandlingerne, at strejke.

Jeg vil erindre om, at vi mange gange har diskuteret erfaringerne ude fra verden, og det har været almindeligt kendt, at socialdemokratiet, når det følte sig trængt, sagde: ja men herhjemme har vi da ret til at strejke, herhjemme har vi da organisationsfrihed, herhjemme dikteres organisationerne da ikke af staten. Men hvad er det, der er sket? Det er 30. gang, der gribes ind i overenskomstforhandlingerne af socialdemokratiet siden begyndelsen af 1930'erne. Det er tredje gang, den nuværende statsminister griber ind. Ja, der kunne ikke være flere gange, for det er kun tredje gang, der er overenskomstforhandlinger under denne statsminister. Han har grebet ind hver gang.

Det er jo situationen, at man hermed undergraver troen på, at der overhovedet kan være frie forhandlinger, og det har en lang række negative følger, som jeg skal komme tilbage til. Man må ikke alene vurdere den nuværende situation, men også følgerne for forhandlingerne på arbejdsmarkedet. Begrundelsen har været den økonomiske situation. Den nødvendiggjorde det. Den økonomiske situation nødvendiggjorde, at en buschauffør ved staten, som har 32 kr. 59 øre, kun kan forhøje sin løn med 1 øre det første år. Altså 1 øre er det nødvendigt af hensyn til betalingsbalancen at sætte som grænse for, hvad en buschauffør skal have mere i løn i timen.

Det er også nødvendigt for betalingsbalancen og den økonomiske situation, at man samtidig opretholder muligheden for at frigøre 10 mia kr. om året til forbrug ved belåning af værdistigningen på jord og fast ejendom.

Jo, jeg kan godt forstå indholdet i regeringens økonomiske politik. Det forstår man bedre, når man også taler om omkostningerne, som er årsagen til, at man må holde igen, og vi har jo talt meget om, hvad omkostningerne egentlig er. Ja, det lønnen, men det er også mange andre faktorer. Det er også rentens højde, og renten her er en af de højeste i Europa. Vi var enige om for en halvandet års tid siden, da vi diskuterede dette problem, at udgiften pr. arbejdstime ved at etablere en ny arbejdsplads var større end garantilønnen. Dengang var den 32 kr. i timen, og det er vel mere i dag. Det er det, man sådan set accepterer.

Vi ved også konkret, når man taler om de andre lande, at i Vesttyskland er den månedlige udgift til rentebetaling for en arbejdsplads 32.000 kr., medens den i Danmark er over 64.000 kr. om måneden pr. arbejder. Vi ved udmærket godt, hvad omkostningerne ved en arbejdsplads er, og derfor var det mere rimeligt at gribe ind her, men det har man heller ikke gjort, tværtimod. Man lukker ikke engang øjnene for det, man er stolt af det, man kører bevidst en økonomisk politik, som skal forfølge dette mål.

Man siger, at betalingsbalancen er årsagen til, at der skal holdes igen fra lønmodtagerens side. Ja men hvad er årsagen til, at vi har et underskud på handelen?

Det er for det første, at vi har et forbrug, som ikke er dækket af en produktion. Jeg har nævnt før, hvor stort det er. Det vil man ikke gøre noget ved. Vi har stillet spørgsmål om, hvornår den værdistigningsafgift kommer. Selv om alle i denne sal ved, at man har været klar med planer om det, så siger man alligevel i et svar, at man forhandler fortsat i regeringen, og at man ikke ved, hvornår det vil komme. Nej, det kommer ikke, selv om man sagde til arbejderne fra Marienborgmøderne, at det var en del af indkomstpoltikken, at man skulle have en sådan værdistigningsafgift. Det er absolut ikke, fordi vi mener, at de planer, der har været fremme om regeringens hensigter på dette område, vil lette, vil løse de problemer, der er. Det er en ny form for skat. Det, der skulle ske her, det var i virkeligheden ganske enkelt, at man båndlagde eller indefros den værdistigning, således at der ikke blev mulighed for at sikre et større forbrug.

Den anden årsag til betalingsbalanceunderskuddet er jo, at vi hverken har kontrol med import eller eksport. Det ville være muligt at gribe ind her på en måde, så vi lettede situationen. Det vil man heller ikke, og derfor er det en forbrydelse, man foretager ved at gribe ind over for lønarbejderne i stedet for at gribe ind over for de virkelige problemer, der ligger...

Så siger man, at storkonflikten truer. Det er da glædeligt at høre de konservative sige, at der er ingen fare for storkonflikt, de vil gerne hjælpe til med at gribe ind. Ja men hvad er det egentlig for en storkonflikt, der truer? Truer den sådan set demokratiet eller folkestyret? Det er en væsentlig del af det.